

Planckaert lanceert de spurt voor Ludwig maar wint zelf

Sint-Truiden. - De traditie wil dat de Ronde van Limburg uitdraait op een massaspurt. De renners en de ploegleiders weten dat. Peter Post - hij won de Ronde van Limburg in 1962 - had z'n taktiek trouwens in die zin opgezet. «Ludwig en Planckaert zijn de onbetwistbare kopmannen», had Post gezegd. «Dat zijn de rappe mannen. Ik wil dat één van hen wint. De rest van de ploeg zorgt ervoor dat alles samenblijft.»

Die afspraak heeft een duidelijke weerslag gehad op het wedstrijdverloop. De koers was nog saaiër dan saai. Er vroeg al ging Frank Kersten aan de haal. Die liep tot zes minuten uit maar werd onder impuls van de Panasonics bij het binnenrijden van Sint-Truiden ingerekend. De PDM-renners nestelden zich nog een paar keer in korte ontsnappingspogingen maar die leverden nooit wat op. In de massaspurt zelf waren alle ogen op Ludwig en Vanderaerden gericht. Ludwig die door Eddy Planckaert perfect naar de laatste 200 meter werd geleid, geraakte z'n ploegmaat niet meer voorbij. Planckaert spurtte voluit door en won voor Benny Van Brabant en de Oostduitser Uwe Raab.

RONDE VAN LIMBURG

«Ongelooflijk lange spurt»

Dat de Posttaktiek klopte als een bus is deels te danken aan Guy Nulens. «We moesten inderdaad winnen», zei de Alkenaar. «Het zijn vooral de jongste ploegmaats geweest die achter Kersten het tempo hebben gemaakt. Dat was nodig ook zomet had de Nederlander probleemloos tien minuten gepakt. Om die achterstand goed te maken, zouden we ons te pletter hebben moeten fietsen. Nu is het tijdsverschil binnen de perken gebleven met het gevolg dat we achteraf elke beweging met de nodige reserves konden controleren. De spurt zelf is ingezet door Thalen, Planckaert zou dan overnemen om Ludwig te katapulteren. Die heeft zich laten insluiten. Ludwig mist nog de ervaring om in zo'n wringelspurt mee te spelen. Hij heeft ruimte nodig. Planckaert won omdat hij de sterkste was.»

ter tekort. De fout is bij de inzet van de spurt gebeurd: ik kon pas in zevende positie door de laatste bocht. Ik ben dan in mijn eentje en in volle wind langs rechts naar voor geschoven. Tweede worden is niet erg. De conditie is goed, maar ze kan beter. Gent-Gent is een fiasco geweest. Ik was te zenuwachtig. De stress, weet je wel.

Vorig jaar in Spanje had ik daar nooit last van. Niemand stoorde er zich aan als ik minder goed fietste. Hier ligt het anders. Ik voel wel dat ik die stress nodig heb. Ik weet nu dat ik vroeger naar een Belgische ploeg had moeten terugkeren. Ik wil nu op dit elan verder. Ik rijd de Ronde van Murcia als voorbereiding op de klassiekers. Ik weet dat ik ook op dat terrein zal meespelen.»

Noël TRUYERS

Sint-Truiden. - Na zijn spurtzege voerde Eddy Planckaert in de kleedkamers het hoge woord. Post zat er hem op te wachten, broer Walter stapte mee binnen. Achter hen ging de deur dicht en iedereen luisterde. «Ik heb geen ogenblik gedacht aan winnen», glunderde Eddy. «De bedoeling was dat ik de spurt voor Olaf Ludwig zou lanceren. Zo was het afgesproken. John Thalen is op één kilometer van de finish op kop beginnen fietsen. Op 600 meter was het dan mijn beurt. Ik ben zo snel als ik kon doorgegaan.»

De bedoeling was dat ik me op 200 meter zou rechtzetten en dat Olaf zou overnemen. Dat is niet gebeurd omdat hij zich had laten insluiten. Niemand is me nog voorbij geraakt. Ik sta daar van te kijken want het is de eerste keer in mijn carrière dat ik er zo een lange spurt heb uitgeperst. Daarbij ben ik geen tweede stultgeven. Ik was al blij met mijn prestatie in Gent-Gent, nu zit ik in de wolken.»

Het kan dus verkeren. Drie weken geleden was Eddy Planckaert nog merkloos. Hij had zijn lot aan dat van José De Cauwer verbonden maar die slaagde er niet in sponsors te vinden voor zijn nieuwe ploeg. Omdat het nieuwe seizoen met rasse schreden naderde, hakte Planckaert de knoop door. Hij zocht con-

tract met Post, zijn ploegleider met de financiële voorwaarden die z'n ploegleider stelde en tekende.

«En toch weiger ik José en Meneer Lambert een steen te werpen. Ik heb aan die mensen heel veel te danken. De pers heeft hen onterecht in de hel gezet. Ik zit trouwens erg verveeld met die hele zaak. Daarom dat ik José regelmatig telefeoneer. Die kan een woordje steun best gebruiken.»

Eddy Planckaert is altijd een klaskab geweest. Dat hij nu conditioneel zover staat, bewijst dat. Drie weken geleden zwalpte hij nog door de Ronde van de Middellandse Zee.

«Ik heb niet veel wedstrijden nodig om echt goed te fietsen. Vijf of zes volstaan. Vroeger ging het nog sneller. Daarnaast ben ik altijd een snelle spurter geweest. Dan zit je automatisch een bank vooruit. Ik laat ook niets meer aan mijn neus voorbijgaan. Ik ben 31, dan rest er niet zoveel meer. Ik moet het op die manier doen want in de rittenkoersen ga ik minder aan bod komen. De risico's die je daar moet nemen, schrikken me af. Daarbij heeft Post me in de eerste plaats aangeworven voor de aprilmaand. Ik zet opnieuw alles op de voorjaarsklassiekers.»

N.T.

Eddy Planckaert perste er een spurt van zeshonderd meter uit. Niemand raakte hem nog voorbij.

(Foto: Jos GIJSELS)

«Ik pak nu wat ik kan», zei Planckaert. «Ik ben 31, zoveel rest er niet meer.»

(Foto: Jos GIJSELS)

KUURNE-BRUSSEL-KUURNE

Hendrik Redant heerst oppermachtig in «zijn» Kuurne

KUURNE. - Hendrik Redant moest ons na zijn tweede zege in drie jaar tijd te Kuurne het antwoord schuldig blijven op de vraag waar nu de gebondenheid ligt tussen een renner en een bepaalde koers. «Mischien in de motivatie? Maar ik weet het echt niet. Als neo-prof finishte ik hier zevende, één jaar later won ik. Gisteren in Gent-Gent werd ik door pech uitgeschakeld toen mijn versnellingsapparaat in de knoef raakte. Ik reed nochtans uitstekend en s'avonds zei ik bij mezelf: niet getreurd, morgen is het Kuurne. Met deze conditie moet ik daar weer kunnen winnen.»

In de heuvelzone - een valpartij met o.a. Nijdam, Van Hooydonck en Lilholt was het enige wat uit de eerste wedstrijdheft te onthouden viel - bleek duidelijk dat het een tweestrijd zou worden tussen de renners uit de ploegen van (toevallig de twee adjuncten) Jef Braeckeveldt en Hilaire Vanderschueren. Op de Kluisberg haalde Noël Segers als eerste de top, op de Oude Kwarenton was het de beurt aan Jelle Nijdam. Hendrik Redant volgde opletend op korte afstand. Redant en Nijdam lokten op de Kluisberg een ontsnapping uit waar ook Flap Vandenberghe, Koen Vekemans, Jean-Pierre Heyndrickx en Guy Rooms bij betrokken waren. Maar net voor de klim van het Vossenhol sloot het peloton weer aan. Bij een volgende ontsnapping had Lotto met Peter De Clercq en Benny Van Isterbeek twee mannetjes voorin maar Eddy Van Hooydonck en zijn maats hadden zich even laten verrassen en zorgden snel weer voor een hergroepering. Traditioneel evenwel, want het is een jaarlijkse gewoonte dat bij het binnenrijden van Kuurne alles weer samenkomt.

Binnen de dorpsstraten bleef het vuurwerk niet uit. Een groep van zeventien renners van voorop maar het peloton bleef op zeer korte afstand. In de slotronde van tien kilometer ging Hendrik Redant zich dan met de zaken bemoeien. Eerst wipte hij mee met Johan Devos. Nijdam sleurde alles weer samen. Na een uitval van Davis Phinney ging zijn ploegmaat Nathan Dahlberg zijn kans. Redant spurtte in één ruk tot bij de Nieuw-Zeelandse, verpoosde even in diens wiel om dan onweerstaanbaar weg te demarreren. De wind pal op kop kon krachtpatser Redant niet derren. De jagende bende met Nijdam in de voorste rangen moest steeds meer terrein prijsgeven. Een klaskrijk nummerje waar tot vorig jaar vooral een Nijdam patent op had.

Maar die is inmiddels tot spurter gepromoveerd. Dat bewees hij door snelle mannen als Phinney, Jakobs en Dauwe achter zich te houden. De held van de wedstrijd boldte toen al zegevierend uit, de gebalde vuisten hoog in de lucht.

RM

UITSLAG

1. Hendrik Redant 198 km in 5u 4 min.;
2. Jelle Nijdam (Ned) op 0:7;
3. David Phinney (Vst);
4. Eddy Schrurer (Ned);
5. Johnny Dauwe;
6. Dirk Demol;
7. Johan Devos;
8. Patrick Deneut op 0:10;
9. Noël Segers;
10. Patrick Hendrickx;
11. José Rodríguez (Spa);
12. Angel Camarillo (Spa);
13. Jean-Philippe Vandenberghe;
14. Nathan Dahlberg (N-Z);
15. Rudy Verdonck;
16. Luc Colyn;
17. Patrick De Wael;
18. Frederico Echave (Spa);
19. Jean-Marie Vernies;
20. Koen Vekemans op 0:21;
21. Peter Spaanhoven;
22. Jan Nevens;
23. Americo Da Silva (Por);
24. Stefaan De Beleyr;
25. Sören Lilholt (Den);
26. Jean-Claude Leclercq (Fra);
27. Patrick Moncassin (Fra);
28. Jan Van Camp;
29. Jac Van de Poel (Ned);
30. Phil Anderson (Aus).

Boze Kelly

Een deel van het peloton had het moeilijk met de taktiek van de ploeg Post. Sean Kelly vloekte alvast zwaar in de richting van de winnaar. «Dat ik zelf niet direct de intentie had om te winnen, betekent niet dat ik via een kwak bijna in het gras moet donderen», gronde Kelly. «Ik zat goed vooraan om m'n ploegmaat Uwe Raab te lanceren. Die spurt sneller dan ikzelf. Daarop is Planckaert met z'n schouders en z'n ellebogen beginnen werken. Met die kwak heeft Eddy de kansen van z'n ploegmaat Ludwig om zeep geholpen. Ludwig zat in mijn wiel en moest door dat onverwacht manoeuvreer bruusk remmen. Nu Eddy zelf wint, maakt dat natuurlijk niet veel uit maar je moet fair blijven. Vanderaerden zal er ook niet over de spreken zijn: Eric zat in het wiel van Ludwig en is langs de weg beland.»

Rustige Vanderaerden

Eric Vanderaerden bleef rustig bij dat commentaar. Hij tilde er ook niet zwaar aan.

«In Gent-Gent ging het me al niet bijster goed. Tijdens de Ronde van de Middellandse Zee heb ik geprobeerd mijn conditie af te remmen. Dat heeft blijkbaar tot gevolg gehad dat ik minder goed fietste. Niet getreurd, in Tirreno-Adriatico vlieg ik er terug in om klaar te zijn voor de allergrootste wedstrijden.»

«Ik heb me hier in de luren laten leggen. Ik had m'n finale compleet op Luwig afgestemd en dat is verkeerd uitgedraaid. Uiteindelijk zat ik rechts te spurten en de Panasonics-trein links. Ik zat in een verkeerde positie. Ik kon die niet meer rechtzetten. Ik heb geprobeerd om nog in het wiel te geraken. Daarvoor heb ik een eerste keer alles uit de kan gehaald, een tweede keer lukte dat niet meer.»

Snelle Van Brabant

Uiteindelijk was het Benny Van Brabant die Planckaert nog het felst heeft bedreigd.

«Lag de finish één meter verder, ik zou zeker gewonnen hebben», relativerde Benny zijn verlies. «Ik heb er alles uitgeperst maar ik kwam een paar centime-

UITSLAG

1. Eddy Planckaert 204 km in 4u 52 min.;
2. Benny Van Brabant;
3. Uwe Raab (DDR);
4. Sean Kelly (Ier);
5. Wiebren Veenstra (Ned);
6. Wilfried Peeters;
7. Olaf Ludwig (DDR);
8. Henk Woltman (Ned);
9. Marcel Arntz (Ned);
10. Frank Pirard;
11. Eric Vanderaerden;
12. Johan Capiot;
13. Jan Bogaert;
14. Pascal Elaut;
15. Johan Verstrepen;
16. Peter Pieters (Ned);
17. Peter Hoondert (Ned);
18. Nico Verhoeven (Ned);
19. Ralph Moormann (Wdl);
20. Roger Vandenberghe;
21. Jens Jentner (Zwi);
22. Peter Privara (Tsj);
23. Luc De Smet;
24. Paul Popp (Oos);
25. Jurko Milan (Tsj);
26. Jerry Cooman;
27. Mare Marcharis;
28. Jochen Gørgen (Wdl);
29. Pius Schwarzenhuber (Zwi);
30. Rudy Van Vlimmeren.

Francis Moreau verrast alle favorieten in proloog

PARIJS. - De geschiedenis heeft zich weer bijna herhaald. De proloog van Parijs-Nice werd net als vorig jaar door een Franse specialist gewonnen. In '89 was het Marie, dit keer was het Moreau, een jonge Fransman van 24 uit de ploeg van Willy Teirlinck. Voor het overige viel er weinig «nieuws» te rapen. De nummers twee (Indurain), drie (Fignon) en vier (Roche) werden door precies dezelfde renners ingenomen als twaalf maanden geleden.

Titelverdediger en topfavoriet Miguel Indurain heeft zich dus opnieuw op voorhand gesteld voor een vervolg op vorig jaar. «We hadden het wel ongeveer verwacht», zei z'n sportbestuurder Echevarri. «Indurain heeft zich volledig toegelegd op deze koers en hij verdringt zo wat z'n zelfvertrouwen sinds hij in de Ronde van Valencia zo'n geweldige stunt heeft opgevoerd. Maar of hij gaat winnen, durf ik nu nog niet zeggen. Ik heb de indruk dat de concurrentie een stuk sterker is dan vorig jaar.»

Een jaar geleden was er maar één coureur die Indurain kon bedreigen. Stephen Roche strandde toen echter op dertien seconden van de fiere Bask, leren voelden zich hier blijkbaar thuis. Naast het fenomeen Sean Kelly - zeventienvoudig winnaar van Parijs-Nice - is er ook het verschijnsel Stephen Roche. De spraakzaamste onder de beren won Parijs-Nice in zijn debuutjaar ('81) en schitterde ook later nog in de «koers naar de zons».

Gisteren werd hij vierde en voor de betrokkene zelf was dat een aangename verrassing. «Vanmorgen zei ik nog tegen mezelf: ik zal blij zijn als ik bij de eerste twintig eindig. Door het gekkenver heb ik vorige week maar twee keer op m'n fiets gezeten. Ik had gedacht dat het langer zou duren voor ik terug in vorm zou zijn. Maar laat je toch

maar niet misleiden door zo'n kort stuk proloog. Parijs-Nice wordt op de Mont Faron beslist en of ik er dan nog bij zal zijn, kan ik zelfs voor mezelf niet zeggen. Maar het wordt zwart of wit, dat weet ik wel. Als ik niet met de besten meekam, wordt het waarschijnlijk een grote flop.»

Over flops gesproken: de Belgen waren nergens, al hebben ze in dit geval een waterdicht excuus. «Gent-Gent zat in de benen», zei de beste Belg was Johan Museeuw; vijftiende en een paar honderdsten van een tweede sneller dan z'n vroegere kopman Greg LeMond. «Goede prestatie van Museeuw», zei z'n sportbestuurder Jean-Luc Vandenberghe. «Vorige week zat hij nog ergens in Venezuela, in de Ronde van de Amerika's. Hij had pas een slopende vliegreis achter de rug toen hij vierde werd in Gent-Gent. En gisteren (zaterdag) na de koers zijn we direct met de auto naar hier gekomen. Als je dan ziet dat hij beter presteert dan om het even wie uit Gent-Gent dan zeg ik toch, chapeau Museeuw. Een renner die zo goed recupereert, heeft volgens mij een mooie toekomst.»

E.B.

Een nieuwe specialist

PARIJS. - Frankrijk heeft er een specialist bij, een man voor de prologen. De 24-jarige Francis Moreau bewees gisteren bij de start van Parijs-Nice dat hij, tenminste in een onderdeel, alvast bij de wereldtop mag gerekend worden. Voor U is het misschien een verrassing, maar mensen die hem beter kennen beweren dat ze het «altijd hebben gezegd».

Moreau is 24 en hij debuteerde vorig jaar in de ploeg van Stephen Roche. Hij schreef één overwinning op z'n naam: het hyperkort proloogje (3,6 km) in de Ronde van de EG. Uitslagen alleen zeggen niet alles, dat was tenminste de mening van z'n kopman Stephen Roche. Toen de Ierse topper naar Teirlinck trok, vroeg hij het gezelschap van twee ploegmaats waaronder Moreau.

Volgens de Ierse journalist Paul Kimmage, vorig jaar nog ploegmaat van Moreau, is de proloogwinnaar van Parijs-Nice «een vriendelijk, maar opvallend ruggetrokken jongen». En toch geeft Moreau een behoorlijk zelfbewuste indruk. «Over de eindoverwinning spreken we niet, maar ik geef m'n trui niet zomaar af. Vorig jaar reed ik niet zo goed bergop, maar ik voel dat ik veel vooruitgang maak. Tot aan de ploegentijdrit (woensdag, nvdv) wil ik m'n trui zeker houden. Daarna mag Stephen Roche ze hebben.»

(e.b)

Uitslag proloog

1. Francis MOREAU (Fr) 7 km in 9'15";
2. Miguel Indurain (Sp) 9'18";
3. Laurent Fignon (Fr) 9'25";
4. Stephen Roche (Ier) 9'28";
5. Claudio Chiappucci (It) 9'29";
6. Jean-François Bernard (Fr) 9'30";
7. Pascal Lance (Fr) 9'33";
8. Brian Walton (Can) 9'33";
9. Dean Woods (AUS) 9'37";
10. Moreno Argentin (It) 9'39";
11. Pascal Lino (Fr) 9'39";
12. Viatcheslav Ekimov (SU) 9'40";
13. Charly Mottet (Fr) 9'42";
14. Luc Leblanc (Fr) 9'42";
15. Johan Museeuw 9'42";
16. Greg LeMond (USA) 9'42";
17. Thomas Dürst (W-Dl) 9'44";
18. José Villanueva (Sp) 9'44";
19. Dag-Otto Lauritzen (Noor) 9'44";
20. Juan Martinez (Sp) 9'45";
21. Pascal Simon (Fr) 9'45";
22. Thomas Wegmüller (Zwi) 9'45";
23. Laurent Jalabert (Fr) 9'45";
24. Gérard Rue (Fr) 9'45";
25. Johan Bruyneel 9'46";
26. Alan Peiper (Aus) 9'47";
30. Paul Hagheboeren 9'48";
43. Jos Haex 9'52";
47. Claude Criquiello 9'53";
63. Etienne De Wilde 9'59";
65. Eric Van Lancker 9'59";
68. Patrick Robert 10'00";
72. Michel Dernies 10'01";
74. Frank Van Den Abele 10'03";
80. Adrie Van Der Poel (Ni) 10'04";
82. Rik Van Sljcke 10'05";
88. Wim Van Eynde 10'07";
106. Marc Dierckx 10'16";
111. Patrick Verbeuren 10'18";
123. Eddy Bouwmeester (Ni) 10'25";
127. Bruno Bruyère 10'28";
137. Jean-François Brasseur 10'38";
138. Jean-Paul Van Poppel (Ni) 10'45";
139. Johan Lammerds (Ni) 10'46";
140. Carlo Bortanussi 10'46";
142. Theo De Roox (Ni) 10'52";
143. Ad Wijmans (Ni) 10'54";

Trofeo Laigueglia naar Rolf Sörensen

De Deen Rolf Sörensen uit de Ariostea-ploeg heeft zaterdag de 27e uitgave van de Trofeo Laigueglia, een wedstrijd over 155 km langsheen de Italiaanse Riviera, aan zijn palmares toegevoegd.

Sörensen, eerder dit jaar al winnaar van de Internationale wielerved van Sicilie, bevestigde zijn uitstekende vorm met een spurtzege over de Italiaan Giovanni Fidanza. De eindspurt werd ontseerd door een massale valpartij met Giuseppe Saronni als voornaamste slachtoffer.

De uitslag: 1. Rolf Sörensen (Den/Ariostea) 155 km in 4u 09:32; (gem.: 37,269 km/h); 2. Giovanni Fidanza (It); 3. Bruno Leali (It); 4. Enrico Galleschi (It); 5. Daniel Wyder (Zwi); 6. Claudio Brandini (It); 7. Davide Cassani (It); 8. Rodolfo Masi (It); 9. Piotr Ugrumov (Sov); 10. Luciano Rabottini (It).